Béres Attila

# *Ottó és a madarak*

**Az Élet a kastélyban mesés könyv részlete**

*Miszerint a kastély nem is kastély, csak egy romladozó kúria, de toronyszobával. Hárman élnek benne: úrnője Otilia, ki hol hercegnő, hol árva leány, és nem szorul idegen történetekre. Ottó egy itt rekedt hűséges dragonyos katona, többszáz éves védelmi hagyományokkal. Chantal többnyire macska képében uralja a lakók életét, legalábbis sok mindenre képes.*

Ottó és a madarak? Nincs hegyesre köszörült köröm és lapulás, kúszó megfigyelés, az izmok pattanásig feszülése, ráugrás és a nyak fő ütőerének hajszálpontos átharapása a természet mérnöki rendje szerint, aminek révén pontos találat esetén kevesebbet szenved az áldozat, mint a villamosszékben kivégzettek. Na, azért nem egészen így van, a létért való küzdelem fájdalmas és nem gyors folyamat a megváltó végezetig.

Ottó egymaga megbírt volna hatvanhat vasvillás paraszttal, még a Rettenetes Cseh Lovagnak is méltó ellenfele lett volna kedvező körülmények között, de a madarakkal szemben tehetetlen volt. A madarak, talán túlságosan fényes páncélzata ingerelte őket, de sportot űztek belőle, hogy célba lőjenek rá. Nagy tömegben, zajos csiviteléssel zúdultak alá, amikor alabárdját rázta feléjük, vagy kavicsokkal dobálta őket. Mi több, parittyát vetni is megtanult, de minden hiába. Az idegi összeomlás szélére kergették. (Vetni? Mi az, hogy vetni, a gabonát vetik, búzát, kukoricát, tököt... Aha meg még annyi mindent. Tőrt vetnek, hurkot vetnek, keresztet vetnek, a szíj végén pörgetett kő, azt is és elvetik! Dávid és Góliát! – félművelt macskosz, nyelv-inkvizítor, haladásellenes begyepesed... )

Na jó, vissza:

Chantal együttérzést imitált. Figyelj, vitézem: a madárürülék olyan savakat és lúgokat tartalmaz, amelyek a legellenállóbb fémeket is kikezdik. Nemcsak elrondítja, de funkcionálisan is tönkreteszi, például a vaspáncélt. Ez a vegyület átrágja magát a legkeményebb autókarosszérián is. A svéd Volvo autógyár húsz évig kísérletezett az ellenszer kidolgozásán, végül csődbe ment, és megvették a kínaiak kilóra. A dragonyosok vaspáncélja kiváló példáját mutatja, hogy a természet milyen apróságnak mondható eszközökkel képes meggátolni a militáns civilizáció kóros terjedését. Nézz szét a rozsdában úszó elhagyott csatatereken.

Otilia rosszallóan Chantalra pillantott:

Savak? Lúgok? Funkcionális? Miért cukkolod szegényt? Te hogy vennéd, ha konzervdobozt kötnének a farkincádra, amivel olyan büszkén adod a jeleket a várfokról a környék összes kóbor macskájának.

Mi vaaan? – húzta el a kérdést Chantal.

Oti szigorúan nézett a macskára: Ha nem tudsz segíteni, inkább hallgass. Praktikus tanácsod is lehetne szegény Ottó számára. Chantal Ottó vállára ugrott, és fülébe súgott doromboló hangon, amitől Ottó fülében minden szőr harciasan meredezni kezdett, de nagy önfegyelemmel, csendben hallgatta.

Ottó, Ottokár, Ottokárovics von Ottleiter, Mösszjő Ottalier, missszter Ottinghemmör, a madarak ellen nem lehet csatázva küzdeni, nem tudod őket bekeríteni, szemtől szembe harcra kényszeríteni, orvul lekaszabolni, tömegesen kivégezni, tévútra terelni, nem nem nem. Hát akkor? Hiába volt a sok akadémia, önsanyargató túlélőtáborok, tréningek és kiképző tanfolyamok, átúszás és fák mohos oldala, öncsonkító szabadulógyakorlat, taktika és stratégia, kommandós túlélő tréning rovarevéssel, ejtőernyős földre zuhanás, fogba ültetett GPS, fülbe lőtt chip műholdas azonosítóval? Mindez keserv és önfeláld hiába? A madarakat egyenként kell levadászni! – dorombolta Chantal. – Jóindulatot mutatni, magocskákat szórni eléjük, hálót dobni, csapdát állítani. És a kellő pillanatban kiengedett körömmel ráugrani hrrrr...

Nem hiszem, hogy a mi Ottónk alkalmas lenne ilyesmire – mondta Otilia. Ja – felelte a macska –, nincs körme, és nem tud ugrani. Inkább az erkölcsei nem engedik – felelte Otilia.

Az alkonyi napsütésben, mikor is a lemenő nap és a felkelő hold egyszerre tükröződik Ottó páncélján, a veranda alsó lépcsőjén ülve színtelen cipőkrémmel próbálja kiszürkíteni a mellvértet, amelynek ragyogására addigelé oly büszke volt. Hogy így talán a madarak figyelme elfordul tőle.

Erkölcs – merengett Chantal – vajon mire gondolhatott Otilia lakótárs? Amikor az ember végre megnyugodhatna, hogy sorsának vágánya megbízható biztonsággal vezeti hátralévő útján, mindig adódik valami, ami erőnek erejével elavult szabályokkal akarja gúzsba kötni a bátor kezdeményezést egy arra méltatlan többség hamis komfort érzetének érdekében.

És csak lovallta bele magát az igazságtalan vádaskodás feletti felháborodásba, még hogy erkölcs! Nem vagyok rasszista, nem vagyok náci, nem vagyok bolsevik, akármit is jelent, nem vagyok antiszemita, nem vagyok idegengyűlölő, nem vetem meg az iskolázatlanokat, a fogyatékkal élőket, a csökkent értelműeket, a rokkantakat, az alacsony sorban senyvedő páriákat, az analfabétákat, a színesbőrűeket, a csapból vizet ivókat,

az esemesezőket, az instagramon tetszelgő idiótákat, a titkolózó agysérülteket, az agresszív édeskés telemarketingeseket, a pösze recepciósokat, a polcfeltöltőket, a turistaosztályon repülőket, a kukkoló nudistákat, a szexuálisan löttyedt szvingerezőket, a hajnali tévénézőket, a szelfizőket, a könyvtárba járókat, a buszjegyet érvényesítő rettegőket és a még jobban rettegő bliccelőket, az energiaitalon élőket, a galambetetőket, a biciklivel flashmobozókat, az állatvédőket és az állatkínzókat ... meg meg meg tovább, de hát akkor mi marad! Mivel pumpálhatom az önérzetemet, hogyan biztosíthatom a magabiztosságomat, amivel hátralévő életemet gyilkos küzdelemben turbóznom kell a megmaradásért! Jó, a hátralévőéletaggály kihúzva, hiszen örökérvényű vagyok...

... de akkor is, a szabályok nyájnak vannak kitalálva, és kell is nekik, igénylik, imádnak sorban állni, hogy pár centit sunyin mégis előrébb furakodhassanak, meg meccsre járni, hogy székeket törhessenek, imádnak leértékelt fölösleges portékákra vadászni, amitől rafináltnak érzik magukat,

meg kommenteket írni, hogy másokat trágár szavakkal leugathassanak, politikai nézeteket hangoztatni, hogy náluk magasabbra mászott pitiáner haramiáknak beszólhassanak, és folyton-folyvást belebuknak abba, hogy csak jól akarnak járni.

Oti elgondolkodva nézte lakótársait, Chantal fején a két füle között felmeredezve rezgett a szőr, mintha ki akarna törni a koponyájában forrongó energia,

Ottó pedig, fasiszta állat dörmögte, miközben bocskora talpát varrogatta. Bunkók bunkaja – dorombolta Chantal. Otilia finom képzőművészeti kompozícióban rendezte a látványt. Majd ki kell hímeznem őket egy szép faliképre – gondolta –, hiába, nincs szebb dolog a harmóniánál, ha lélekből jön. A lélek mélye, hát igen. Hol is láttam ilyet?

Amikor látogatóban volt a szomszéd orosz nagyhercegnő bizonyos Euforia Njinaczhinhowskaya kastélyában, lélegzet-visszafojtva igyekezett megfigyelni mindent, mert bár a tárgyak, a képek, a falak, a bútorok és kiegészítők ismerősek voltak, hasonlítottak az eddig ismert képekre, falakra, bútorokra, kiegészítőkre, egészébe véve mégis annyira elegáns volt, annyira emelkedett, annyira szellemi, hogy ha gyengébb génekkel rendelkezik, hát a hússzínű erezett márványpadlatra ájult volna a megilletődöttségtől. Betetőzésként a nagyhercegnő bevezette egy napfénytetős különterembe, ahol madarak voltak, jelesül papagájok. Uramatyám, ez itt legalább száz madár, suttogta. Ezerkétszáznegyven pontosan, és nem madár: papagáj. Papagáj mind – javította ki a nagyhercegnő. Hol lehet őket beszerezni? Sehol. Csupa ritkaság. De ajándékozok magának, ha szeretne egyet.

Otiliának eszébe jutott Ottó ornitológiai szenvedéscunamija. Talán ez a megoldás, egy saját kis szárnyas lény, aki a harcos kérges tenyeréből magokat csipeget hálás verdeséssel. S megértés jön és békesség, mert meggyalázott emlékkönyvéből még emlékezett a fakuló bejegyzésre: A világban a békesség a legfontosabb. Fontosabb, mint a főzés meg a varrás meg a viráglocsolás meg a cserebogárvadászat. Akkor hát:

Igen, kell, kérem, köszönöm!

Búcsúzáskor a kijáratnál egy hajókoffer-méretű bambuszkalitkát kapott és két zacskóban szárított őserdei rovarlárvát valamint pálmaolajban érlelt avokadósűrítményt. Az ajándék papagáj tápláléka. A nagyhercegnő bemutatta őket egymásnak: Bolíviai Kéktorkú Ara, a világon csak harminchat példány van belőle, ő pedig Otiliai Otilia von Szomszéd, mostantól nála laksz. A madár megsértődött. Otilia nem mert elfutni, pedig szeretett volna. Bolíviai Ara csak a toronyszobában fér el.

Madár, mi? Chantal a nagy grimbelroli huahauda ugrást gyakorolja takedown lecsapással. Madár mi? Ide? Amikor még a kiwik szigetét is madármentessé tudtuk tenni. A Felidae Világakarat összefogása révén. Még a rádióhullámok is összegubancolódtak. De ez már történelem. Ide madár nem jön, az biztos. Nem sokáig élsz, icipici papagájom. A madárgerinc könnyen roppan. Megfelelő fogadtatás esetén. Akár átmeneti szövetségben Ottóval.

Chantal vadmacskává fújta fel magát, mögötte döngött Ottó felfelé a lépcsőn, aminek tetején a nyitott toronyszoba ajtajában Otilia kinyitotta a bambuszketrec ajtaját. Csönd. Kapargászás. Chantal gúnyosan felnyávogott egy éterit. És kilépett Ara, a bolíviai. Kétszer akkora, mint a felfújt Chantal. Hatalmas csőr, veszedelmes karmok. Chantal előre lökte volna Ottót, de ő felvette a mozdulatlan dragonyos harci szobra állást. Merev, élethű szobor volt. Otilia annyit mondott: ismerkedjetek, és elsuhant. Chantal előrelépett. Egy kicsit. A Boliviai kitárta méteres szárnyait, és megrázta őket. „Éljen a köztásaság!", rikoltotta, pedig az arapapagájok nem taníthatók meg emberi beszédre. Akkor elég gyorsan kiürült a lépcsőház.

A boliviai lakótárs naphosszat az ablakban tollászkodott és vakaródzott.

Chantal átváltozott valami kicsattanó dirndlis grübedlis gombóccá, és egész nap a konyhai rézedényeket súrolta az alagsorban. És ami soha, de soha nem fordult elő, Ottó átaludta a hajnali őrségváltást. Ami különös, mert egyedüli véderőként mindig magamagát váltotta egy sajátos rend szerint, de abban sehogy sem szerepelt, hogy a ház, az ősi kastély ugyebár, őrizet nélkül marad.

Harmadnap délután mindhárman ültek a ház előtti lócán. Úgy összeszelídülve. Csend volt. A levegőben szállongott egy-egy színes toll, piros, kék, sárga, sehogy se akartak földet érni. A klímaváltozás, attól van ez. És újabb hosszú csend után Ottó megszólalt: Hiányoznak.

Chantal osztrák menyecskéből már visszaváltozott undok macskává: Mi vaaan?

Otilia: A madarak. Hiányoznak neki a madarak.

Ottó: Csend van. Eltűntek. Teljesen eltűntek.

Chantal: De hát megőrültél tőlük. Folyton leszartak.

Ottó: Valahogy vissza kellene vinni. Van nekije gazdája.

Chantal: Én ugyan nem cipelek egy ekkora dögöt!

Otilia csendben felvette lépcsőmászó topánkáját. A toronyszoba félig nyitott ajtaján bekiabál: Elmehetsz! Szabad vagy! Mondom, szabad vagy! Éljen a köztársaság!

Az addig csak tanácstalanul szállongó tarka tollak szép lassan földet értek. Pirkadatkor Ottó éktelen ricsajra ébredt: csicsergés, füttyögés, kerregés, suhogás, pirrogás, burúkolás, csivitelés, vijjogás, trillázás . . .

Lenyúlt, és kőrisfából faragott hétkilós papucsát az ablakhoz vágta: Na mi lesz már! És elégedetten a másik oldalára fordult.